

දෙවැනි ගැහැනිය

She may be every man's dream... every woman's Nightmare..

මංජුල සේනාරත්න

MUSESBOOKS

MUSESBOOKS

2.

මම යහවා...

ආපසු හැරී බලද්දී, එම වසරේ මුල්ම පැහැපත් සැඟව එය යැයි කිව හැකිය.

මාර්තු මාසයේ අවසන් දිනයේ - එය සිකුරාදාවක් වූ නිසාම දෝ - සති අන්තයට මනා පෙරහුරුවක් ලබා දෙනු වස් දහවල් කාලයේ වලාකුළු අතරේ සැඟවී සිටි ගිරු; හිතේ සඟවාගෙන හුන් සැලැස්ම හිටි හැටියේම වෙනස් කර, හිස පිටත දමා සිනහසී, නගරය දෙස කැදරකමින් බලා, ගෙවුණු ශීත කාලයේ මතක අමතක කරන්නට අකමැත්තෙන් පසු වුණු අඩ නිරුවත් අතු රිකිලි සොලවා දමන සුළඟ උණුසුම් කළ මොහොතේ සුමිත්‍රා නානායක්කාර තම නිවස පිහිටි තට්ටු නිවාස ගොඩනැගිල්ලේ මහා දොරටුවෙන් ඇතුළු වූවාය.

සති අන්තය පැහැපත් වන බව පැය කීපයකට පෙර ගුවන් විදුලියෙන් පවසනු ඇසුණි. දින දෙකක පැහැබර නිවාඩුවක් ළං වෙද්දී නිරන්තරයෙන් සිනාසෙන්නට පටන් ගන්නා ඇගේ සිත ඒ සිකුරාදා සවස් යාමයේ පිබිදුණේ නැත. සොබාදහම ජීවිතයට පවත් සලද්දී ඒ කිසිවක් භාර ගන්නට මනස කැමැත්තක් නැතිවා මෙනි. කිසිදු පැහැදිලි හේතුවක් ජේන තෙක් මානයක නොමැති වුණත්, කනස්සල්ලක්, සංකාපයක් සිතට පිවිස තිබේ. පැහැදිලි ප්‍රශ්නයක් නොමැතිව වුව අවුල් ජාලයකින් සිත පිරී ඇත. නොසිතූ දෙයක් සිදු වන්නට යයි. තමා නොදන්නා රහසක් මුළු නගරයම දූන සිටිනවා වැනිය. මුළු නගරයම තමා දෙස බලා සිටියි. තමා නගරය දෙස බලද්දී එය වෙනතක් බලයි.

‘මොකද මේ මිනිස්සුන්ට වෙලා තියෙන්නේ? ඇයි මගේ දැනට නොපෙනී ඉන්න උත්සාහ කරන්නේ?’ ඇය තමාගෙන්ම අසා ගත්තිය.

සවස් යාමය ආරම්භ වූයේ වෙනස් අයුරකිනි. සවස හතරට රැකියාව නිම වී, යහමින් ආලෝකමත්ව ප්‍රාණවත් වුණු පදික වේදිකාවට පය තබන සුමිත්‍රා තම දියණිය, සමරී ඇමතු වාය. ඇය පිළිතුරු දුන්නේ නැත. සති අන්තය පැහැපත් වන නිසා ගෙවල් පැත්තේ ඇවිත්, අනතුරුව මල් වෙළෙඳසැල් පැත්තේ රස්තියාදුවකට දියණියට ආරාධනා කිරීම ඇයගේ බලාපොරොත්තුව වුවත් එය සිදු නොවිණ. තමාගේ ඇමතුමෙන් පසුව ගෙවී යන පළමු, දෙවැනි විනාඩියේදී සමරීගෙන් ඇමතුමක් ලැබීම නියත වුණත්, උමං දුම්රිය වෙත ඇවිද ගිය විනාඩි පහක කාලය තුළ එවැන්නක්ද සිදු නොවුණු නිසා සුමිත්‍රා එහි බැසගත්තාය. බොහෝ විට දියණිය පාඩම් කටයුත්තක යෙදී සිටියා විය හැකිය.

නිවසට යාබදව ඇති කුඩා සුපිරි වෙළෙඳසැලේ දුවිඩ ජාතික සේවිකාව ඇයගේ සම්ප මිතුරියකි. ඉදිරි සතියට වුවමනා දේ මිල දී ගැනීමේ මහා පරිමාණ ‘ෂොපින් කිරීම’ පුරුදු පරිදි සෙනසුරාදා උදයේ සිදු වන නිසා මේ මොහොතේ කුඩා කඩයට ගොඩ වූ සුමිත්‍රාගේ අදහස වූයේ රාත්‍රිය සඳහා පමණක් යමක් මිලට ගැනීමයි. එහෙත් මිතුරු සේවිකාව සවනේ කැබු දෙයින් ඇය පුදුමයටත්, කම්පනයටත් පත් වූවාය.

“ඔයාගේ මහත්තයා ඇවිත් ටිකකට කලින් බඩු වගයක් අරන් ගියා.”

“මොනවද ගත්තේ?”

“හුඟක් දේවල් ගත්තා. යුරෝ දෙසියක විතර දේවල්. කිරි, මස්, මාළු, එළවළු...”

සුමිත්‍රා වටපිට බැලුවේ ඒ කුඩා වෙළෙඳසැලේ යුරෝ තුන්සියයක් වටිනා දේ ඇත්දැයි සොයන්නට මෙනි.

“මමයි කවුන්ටර් හිටියේ. මම ඇහුවා අද සිකුරාදා මේ තරම් බඩු ගන්නෙ මොකද කියලා. මොකද මම දන්නවා ඔයාලා සෙනසුරාදා උදේට සතියටම බඩු ගන්න ඕනාත් එකට යනවා කියලා.”

සත්‍යයකි. සතියට වුවමනා දේ මිලදී ගන්නට සෙනසුරාදා උදේ මහ වෙළෙඳසැලට යාමට සැමියා දක්වන්නේ දැඩි කැමැත්තකි. යුරෝ දෙසියක්, තුන්සියයක් වියදම් කර සතියකට ප්‍රමාණවත් දේ මිලදී ගැනීමත්, අනතුරුව ඒවා ගෙදරට ගෙන එන්නැයි නියමිත සේවයට බාර දීමත් යන ක්‍රියාවලිය තමන්ගේ සෞභාග්‍යය තහවුරු කරන්නක් යැයි සැමියා නිතරම කීවේය. එසේ නම් කිසිදු පෙර දැනුම්දීමක් නොකර සිකුරාදා සවස් යාමයේ ඔහු මෙසේ යුරෝ තුන්සියයක් වියදම් කරන්නේ ඇයි? ඇතැම් විටෙක ඔහු තමන් වෙනුවෙන් ‘ස’ප්‍රයිස් එකක්’ සූදානම් කර තිබෙනවා විය හැකිය.

සිදු වන්නට යන දේ හෝ සිදු විය හැකි දේ ගැන කිසිදු වැටහීමක් නොමැති ඇය තම ගමන් වේගය වැඩි කළාය. පදික වේදිකාවේ අනෙකුත් ගැන විමසිල්ලකින් තොරව, පාර පනින්නට එපා යැයි කියා දල්වුණු රතු පැහැති මිනිසාට අවනත නොවී, ගොඩනැගිල්ලට ළංව, මහා දොරින් ඇතුළු වී පුරුදු පරිදි සිදු වන ලියුම් පෙට්ටිය විවර කිරීම පවා නොකර, සෝපානයට ගොඩව, හතරවන බොත්තම තද කර, නියමිත මහලේ දී පිට වී, වමට හැරී නිවසේ දොරට යතුරු ඇතුළු කළත් කරකවන්නට වෙලාවක් නොදී එය විවර විය. ඇය එනතුරු ඔහු බලා සිට තිබේ. දොර යහමින් විවර කර, අනතුරුව වසා දමා ඇගෙන් පියවර කීපයක් පසුපසට ගත් ඔහු සුසුමක් පිට කළේය. තමා සිතුවා හරිය. යම් වෙනස් දෙයක් සිදු වන්නට යයි. එය හොඳක් නම් නොවේ.

“මම යනවා...” ඒ මොහොතේ ඔහුගේ මුවින් පිට විය. සුමිත්‍රා තම සැමියා දෙස බැලුවාය.

මම යනවා

මේ කෙටි වදන් දෙක සුමිත්‍රාගේ සිරුර තුළ පරමාණු බෝම්බයක් පුපුරුවා හරින්නට සමත් විය. ඒ පිපිරීමෙන් නැඟුණු විෂ වායුව,

නහර බිත්ති ඉරි තළන පීඩනයක් උපදවා රුධිර ගමන වේගවත් කළ විට ඇගේ හදවත ඉල්ලා සිටියේ ස්ථාන මාරුවකි. දණහිස් ගැහෙන්තට පටන් ගත්තේය. හිස කරකැවෙන්නට විය. සිරුරේ සමබරතාවය අහිමි වන්නට යන බව තේරුම් ගත්තී, විශාල ඇඳුම් බැග දෙකක් කොරිඩෝරේ සිටවා ඇති බව ඇය දුටුවේ එවිටය.

තම සැමියා විසින් කාමරයක්, කොරිඩෝරක් වෙන් කරන දොර මුවා කරගෙන සිටිනු සුම්ත්‍රාට දුනේ. සැටියේ වාඩි වී, දැනින් මුහුණ වසා ගෙන සිටින නිසා ඔහුගේ රුව ඇයට හරිහැටි පෙනෙන්නේ නැත. ඒ රුව දෙස බලන්නට ඇති වූ නොහිමි ආශාව මැඩගන්නා ඇයට වුවමනා වූයේ ඔහුගේ මුවින් පිටවන වදන් අසා ගැනීමටයි. තමා යන බව කීවත් යන්නේ කොහේදැයි නොපැවසීමට ඔහු වගබලා ගත්තේය. අනෙක් අතට ඔහු 'මම යනවා' යැයි කියන අයෙක් නොවේ. නිවසින් පිටත කොහේ ගියත් 'මං ගිහින් එන්නම්' යැයි කියන්නට පුරුදුව සිටි අයෙකි ඔහු. 'මං ගිහින් එන්නම්' යන වටිනා වදන් වැල ඇසුණු බොහෝ අවස්ථාවන්හි, විශේෂ කාර්යයක යෙදී නොසිටියා නම් ඔහු පිටවනවා දකින්නට දොරකඩට පැමිණීම ඇගේ සිරිත වී තිබුණි.

'පරෙස්සමින් ගිහින් එන්න' පැරිසියට පැමිණි මුල් අවධියේ තමා එසේ කී විට අසල්වැසියන් හිස පිටත නොදමන බව සැක හැර දෑත ඔහු ඇයගේ දෙතොල් සිපගත්තේය. කාලයාගේ ඇවෑමෙන් ඒ හාදුව දෙතොල අතහැර කොපුල වෙත යන්නට පුරුදු විය. තවත් වසර කීපයකට පසුව හාදුව නතර වූයේ නළලත මතයි. ටික කලෙක පටන් තම වත යනු ඔහුගේ හාදුව නමැති දිය බිඳ සොයන කාන්තාරයක් බවට පත්ව ඇතිවා නොවේදැයි ඇයට සිතූණි.

'ගිහින් එන්නම්' යැයි නොකියා 'මම යනවා' යැයි කියන්නට ඔහුට සිතූණේ, ඔහු යන්නේ නොඑන ගමනක් විය යුතුය. මෙය ඔහු දිගු කලෙක පටන් බලාපොරොත්තු වූ මොහොතකි. මේ මොහොත උදා කරගැනීම වෙනුවෙන් ඔහු ශක්තිමත් සැලසුමක් සූදානම් කළා විය යුතුය. මෙය වනාහි සෑම පියවරක්ම, අංශු මාත්‍රයක් ගැනම සුක්ෂ්ම ලෙස සිතා සංවිධානය කර ගත යුතු මොහොතකි. මෙවන් අවස්ථා දුර්ලභය. ඒවා එදිනෙදා දිවියේදී මුහුණ දෙන්නට සිදු වන

අවස්ථා නොවේ. බහුතරයක් පිරිමි සහ ගැහැනු මෙවැනි අවස්ථා ගැන කිසිදු හැඟීමක් නොමැතිව මිය යති. පුරුදු යහන අතහැර නොපුරුදු යහනක දිවි ඇති තුරා රැය ගත කරන්නට තීරණය කරන මිනිසකුගේ මනසේ ස්වභාවය කෙසේවනු ඇතිද? නැත. එය ඔහුට නුපුරුදු යහනක්ම නොවේ. රැයක් ගත නොකළත් ඒ යහනේ ඇඳ ඇතිරිලි තම සැමියාගේ සුවඳ හඳුනනවා නිසැකය.

සිදු වෙමින් තිබෙන්නේ තම සැමියා තිස් වසරක යුග දිවියක් නිම කරමින් තමාව හැර යන්නට සූදානම් වන මොහොතයි. සුමිත්‍රා මෝඩ ගැහැනියක් නොවේ. තමාට මෙන්ම ඔහුටද එය අසීරු අවස්ථාවක් බව ඇය දනියි. ඔහු හොඳ මිනිසෙකි. කාගේවත් සිත රිදවන්නට අකමැති අයෙකි. එහෙත් වික්‍රම නානායක්කාර වදන් දෙකක උපකාරයෙන් තම ජීවන පදනම බිඳ දමුවේය.

“මම යනවා...”

තවත් අතකින් බලනා විට සැමියා පමණක් නොව, තමාත් මේ අවස්ථාවට සූදානම්ව සිටියා නොවේද? සැමියාගේ නොපැහැදිලි හැසිරීම් ගැන තමා සමඟ අදහස් හුවමාරු කර ගත් සමීපතම මිතුරිය මේ මොහොත ගැන ඇයට පෙර දැනුම්දීම් කර තිබුණි. තීක්ෂණ බුද්ධියක් ආරූඪ කරගෙන තීරණ නොගත්තෝතින් ඔහු නිවසින් පිටවී යන්නට ඉඩ ඇතැයි මිතුරිය අනතුරු ඇඟවීම් කළාය. ගැහැනු දෙදෙනෙක් එකතු වී එක පිරිමියෙකු විශ්ලේෂණය කරන්නට වූ විට දාර්ශනිකමය අදහස් මතුවීම වළක්වා ගත නොහැකිය. මිතුරිය සමඟ වුව තම සැමියා විවේචනයට ලක්වනු දකින්නට සුමිත්‍රා අකමැති වුණත් අසා සිටිනවා හැර වෙන විකල්පයක් ඇයට නොවිණ. සප්‍රමාණ ගැහැනුන් මෙලොව සිටිය හැකි වුවද එවැනි පිරිමින් නැත. දේව ගති ඇති හැම පිරිමියෙකුගේම සිරුරේ යක්ෂයෙක් වාසය කරයි. ඇතැම් විටක මුළු ජීවිත කාලය පුරාම යක්ෂයාට පිටත පනින්නට ඉඩ නොදී අමාරුවෙන් සිරුරේ සිර කරගෙන සිටින පිරිමියා තමන්ගේ මරණයත් සමඟ යක්ෂයාවද මිහිදන් කර දමයි. වික්‍රම නානායක්කාර තුළද යක්ෂයෙක් ජීවත් විය හැකිය. ඒ සතා පිටත පැනීම වළක්වාගත හැක්කේ ගැහැනියකට පමණක් බව මිතුරිය පෙන්වා දුන්නාය.

කොතරම් ගුණ යහපත්කම් ප්‍රගුණ කළද, පවුල් සංස්ථාව නමැති නිසරු බිමට නිසි කල වැසි වස්සවා, පස බුරුල් කර, සෙනෙහසේ සුසුම්න් පොහොර දමා, කරුණාබර වදනින් වල් පැළ නසා, පරපෝෂිත කෘමීන් පලවා හැර සරු අස්වැන්නක් ලබා ගත්තද, අසාධාරණයක්, නොගැළපීමක්, වැරද්දක් දුටු විට කෝපයෙන් විවර වන මුවක් නැති ගැහැනියකගෙන් ඇති ඵලය කුමක්ද? සුමිත්‍රා එවැනි ගැහැනියකි. සැමියා ගැන මිතුරිය පැවසූ කිසිවක් ඇය විශ්වාස නොකළාය. ඇගේ සිරුර සංග්‍රාමයකට සූදානම් නැත. ඇගේ හැඟීම් අඩු දබරවලට ඉඩ නොදෙයි. ඇගේ ශබ්ද කෝෂයේ පරුෂ වචන නොමැති නිසා නින්දාලාප ලියන්නට වාං මාලාවක් කෙසේවත් සොයාගන්නට ඇයට නොහැකි විය.

අනෙක් අතට මේ කතාව දිගු එකකි. ඇගේ දැනුමේ හැටියට දස වසරකට වැඩි කාලයක් පුරා දිවුණු ප්‍රාසංගික ටෙලි නළුවකි එය. එයට රසිකයෙක් නොවිණ. තමාත් මිතුරියත් හැරෙන්නට තරඹන්නෝ සිටියේ නැත. අනුග්‍රාහකයෙක් නොවුණත්, රූපගත කරන්නේ කොතේද, කොයි මොහොතේද නොදන්නා මුත් ටෙලි නාට්‍යය දිගින් දිගටම රූපගත විය. දස වසරක් පුරා එකම නිළිය සමඟ රඟන නළුවෙක් අවසානයේදී සැබෑ ජීවිතයේදීත් ඒ නිළිය සමඟ අනාගතයක් ගොඩනගා ගනු ඇතැයි සිතිය නොහැකිය. අනියම් පෙම් සබඳතා ඇතිකර ගන්නා පිරිමින්ගෙන් සියයට අනුවක් දෙනා සත්‍ය වශයෙන්ම දෙවැනි ගැහැනියට ආදරය කරන්නේ නම් මුල් මාස හයක කාලය ඇතුළත බිරිඳගෙන් වෙන් වී යන බව සුමිත්‍රා කාන්තා සඟරාවක කියවා තිබුණි. තම සැමියා ජීවිතයෙන් වසර හැටක් ගෙවා දමා අවසානය. ඔහු වැඩිමහලු දරුවන් තිදෙනෙකුගේ පියෙකි. මුහුබුරු, මිනිබිරියන් තිදෙනෙකුගේ සීයා කෙනෙකි. දෙවැනි ගැහැනියක් ඇසුරු කළ මුත් ඇයව ජීවිතයට ළං කර ගැනීමේ හැකියාවක් ඔහුට නැත. ධෛර්යයක් ඔහුට නැත. පොල්කටු හන්දට සම වන්නේ ගැහැනුන්ගේ බුද්ධිය නොවේ. පිරිමින්ගේ ධෛර්යයි. නැත. තමන්ට වඩා බෙහෙවින් ළාබාල දෙවැනි ගැහැනියක් වෙනුවෙන් මුළු ලෝකයම නැති කරගන්නට තරම් තම සැමියා මෝඩයකු නොවේ. ටෙලි නළුවේ රූගත කිරීම්වලට සහභාගි වී අන්තිමේදී ඔහු නිවසට පැමිණෙන බව දැන සිටියාය.

එහෙත් වික්‍රම නානායක්කාර අදහාගත නොහැකි ධේරුයකින් යුත් මිනිසෙකි. දශක තුනක් තිස්සේ මේ නගරයේ යහමින් ගොඩනගා ගත් කීර්තිමත් දිවියට සමු දෙන්නට ඔහු සූදානමින් සිටියි. ඔහු 'මම යනවා' යැයි කීවේ ඒ නිසාය.

මුහුණ දෝතට සිර කරගෙන සිටි නිසා ගෙවී ගිය කාලය කොපමණදැයි නොදැන් සුමිත්‍රා අන්තිමේදී සැමියා දෙස බලන්නට තීරණය කළාය. සාලයත් කොරිඩෝවත් වෙන් කරන උළුවස්සට හේත්තු වී සිටින ඔහු නිල් පැහැති කම්සයක් ඇඟලා සිටියි. කළු පැහැති ඩෙනිම් කලිසමකි. ගැලපීම් මනාය. උසට සරිලන මහතකින් යුත් මේ මිනිසාගේ සම පැහැපත්ය. පුතුන් දෙදෙනාගේ හිස්වල කෙස් අඩු වුණත් තාත්තාගේ කෙස් ගසකට අත තබන්නට ස්වභාව ධර්මයාට හෝ පැරිසියේ උණුසුම් කරාම ජලයට නොහැකි විය. වයසින් හැට වසක් වුවද පුද්ගලයකට ඒ කෙස්වැටියේ ඇත්තේ නර කෙස් ගස් සිය ගණනක් පමණක් විය හැකිය. ඔහුගේ දෙනෙත් යට අඳුරක් නැත්තේ, නිදන්නට පෙර ගැල්වෙන ආලේපය නිසාය. වයස සගවනවා යැයි කියන, මිලෙන් අධික ආලේප කීපයක්ම ඔහුගේ මුහුණේ ගැල්වෙයි. මේ මිනිසා හුදෙක්ම සිරුරේ ගල්වන ආලේපවලට පමණක් මසකට යුරෝ සියක් දෙසියක් වැය කරන බව දැන සිටියත් සුමිත්‍රා කිසිවක් නොකීවාය.

MUSES*~*~*BOOKS

වික්‍රම නානායක්කාර වයසට යන්නට අකමැති මිනිසෙකි. අඩි හයකට අඟල් කීපයක් අඩු ඔහුගේ සිරුරින් තාරුණ්‍යය බැහැර ගොස් නැත. ඔහු අනුන් වෙනුවෙන් ජීවත් වුණු, අනුන් ඉදිරියේ කැපී පෙනෙන්නට උත්සාහ කරන කෙනෙක් නොවේ. ඔහු තමන් වෙනුවෙන් ජීවත් වුණු මිනිසෙකි. කැඩපත ඉදිරියේ සිටගන්නා තැනැත්තාට තම සිරුරේ මනා හැඩය ගැන ආත්ම තෘප්තියකට පත් වන්නට හැකි නම් ඒ මිනිසාගේ මනස නිරවුල් තැනක් බව ඔහු නිතර කීවේය. අඩුම තරමින් දිනකට විනාඩි කීපයක්වත් තම සිරුරේ යහ පැවැත්ම වෙනුවෙන් කැප කරන්නැයි ඔහු දරුවන්ගෙන් ඉල්ලා සිටියේ එහෙයිනි.

වික්‍රම නානායක්කාර සියල්ල භාවිත කළේ පමණකි. දුම්පානය කළත් දිනකට වැටි තුනකි. දිනකට එක වයින් විදුරුවකි. සති අන්තයේදී නම් විස්කි විදුරු දෙකකි. මස්, මාළු, සියලුම වර්ගයේ එළවළු, පලතුරු, රසකැවිලි, කේන්ද්‍ර වර්ග සිරුරට එක් කළේ සීමාවන් ඉක්මවා නොයන සේය. මාස අටකට වරක් වෛද්‍ය පරීක්ෂණයකට සහභාගී වන ඔහු සිරුරේ සියලු අවයව නිසි අයුරින් තමන්ගේ අභිමතාර්ථයන් අනුව ක්‍රියා කරන්නේදැයි සොයා බලයි. කොපමණ රැ බෝ වී නින්දට ගියත් උදේ පහයි තිහට අවදිව, දෙහි කැබැල්ලක් දැමූ සීතල වතුර විදුරුවකින් කුසට සංග්‍රහ කරගනියි. ඉන් අනතුරුව නිවසේ කුඩා කාමරයට ඇතුළු වී විනාඩි තිහක කාලයක් යෝග ව්‍යායාමවල නිරත වෙයි. සිරසාසන, බලාසන, ධනුරාසන, සලභාසන, උත්තනාසන ආදී සියක් යෝග ආසනවලට ඔහුගේ සිරුර හසු වෙයි.

වෙනස්වීම් ආරම්භ වූයේ කොයි අවධියේදැයි හරිහැටි මතකයක් ඇයට නැති වුණත්, ඒ බොහෝ කාලයකට පෙරයි. යුග දිවියේ දශක දෙකක් ගෙවා දමා, දරුවන්ගේ කාරණා කටයුතු සහ නිවසේ පාලනය වෙනුවෙන් දවස කැප කරන සුමිත්‍රාට හෙමින් සිරුවේ සිදු වෙමින් තිබුණු සැමියාගේ වෙනස් වීම ගැන බරපතල අයුරින් සිතන්නට සිත් වූයේ නැත. කාලයාගේ ඇවෑමෙන් එය නිවසේ සියලු දෙනාගේම අවධානයට ලක් වෙද්දී 'ඔයා මොකාටද එන්න හදන්නේ?' යනුවෙන් ඇසීමේ ශක්තියක් ඇයට නොවිණ. තාත්තා පෙරට වඩා හැඩට අදිනා බවත්, ප්‍රකට 'බ්‍රැන්ඩ්' ඇඳුම් මිලදී ගන්නා බවත් දහහත් වියේ පසු වුණු වසන්ත මවට කීවේය. තාත්තා වෙතින් විහිදෙන්නේ පෙර නොවිඳි සුවඳකි. නියත වශයෙන්ම එය වටිනා විලවුන් වර්ගයක් විය යුතු යැයි මවට කීවේ නිවුන් සොයුරා ගිම්හානයි. 'තාත්තා දැන් ඉස්සර වගේ නොවෙයි. හරි හැන්ඩ්සම්. අයිලාට වඩා තරුණ පාටයි.' මේ වෙනස මොකක්දැයි බාල දියණිය ඇසුවාය. පියා නොමැති රාත්‍රී ආහාර මේසය වටා රොක් වුණු දරුවන්ගේ මාතෘකාව 'තාත්තාගේ වෙනස' බවට පත්ව තිබුණි. මඟතොටේදී තාත්තාව දකින මිතුරන් ඔහු තමාගේ වැඩිමහලු සහෝදරයාද කියා අසන බව වසන්ත කියද්දී සුමිත්‍රාගේ මුහුණට නැගුණේ ප්‍රංචි සිනහවකි. ප්‍රංශකාරයන් මෙන් වයසට යද්දී තිරිහන් වන්නට උත්සාහ කිරීම විහිළුවක් නොවේදැයි ගිම්හාන කියද්දී ඇය කළේ කිසිවක් නොකියා සිටින්නට විශාල උත්සාහයක් දැරීමයි. පිරිමි ළමුන් දෙදෙනා ප්‍රංශයේ අධ්‍යාපනය

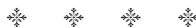
ලැබුවත්, සිතූම් පැතුම්වලින් සිටින්නේ තවමත් ගල් යුගයේ නොවේදැයි ඇයට සිතූණි. වාසනාවකට පුංචි සමරගේ අදහස් වෙනස්ය. ඇය පියාට ආදරය කරයි. ඔහුගේ වෙනස්වීම ඇයට ගැටලුවක් නොවී ඇතිවාක් මෙනි. ප්‍රංශයේ හිටියත් ලංකාවේ හිටියත් තමන්ගේ බාහිර පෙනුම ගැන සැලකිලිමත් වීම වැදගත් නොවේදැයි ඇය තවමත් වැඩිවිය පත් නොවුණු කටහඬින් ඇසුවාය.

“දන්න හැමෝගෙම තාත්තලා වයසට ගිහිල්ලා. අපේ තාත්තා තාම කොල්ලා වගේ. ඔයාලට ජෙලස්..” ඇය වැඩිමහලු සොහොයුරන් දෙදෙනාට කෝපයට පත් කරමින් කීවාය.

පුතුන් දෙදෙනා සැමියාගේ අගුණ කතා කරනු දකින්නට අකමැති වුණත් සුමිත්‍රා කිසිවක් කීවේ නැත. ඇයට දැනුණේ දැඩි වෙහෙසකි, තනිකමකි. සැමියා මෙහි සිටියා නම් කැම මේසය වර්ණවත් වන්නට ඉඩ තිබුණි. පුතුන් දෙදෙනා කිසිවක් ගැන කිසිදු අදහසක් පළ නොකරනු ඇත. පියාගේ පෞරුෂය ඉදිරියේ මුනිවත රැකීම ඔවුන්ගේ සිරිතයි. ඇතැම් විට මේ පැන නගිමින් තිබෙන්නේ පදනම් සොයා ගත නොහැකි සදාතනික පිය-පුතු සට්ටනය විය හැකිය. වයස අවුරුදු හතළිහ පැනගත් පසු තම සෞඛ්‍ය ගැන, ඇඳුම් පැලඳුම් ගැන පෙරට වඩා සැලකිලිමත් වීම වැදගත් බව අන්තිමේදී ඇය කීවාය.

“අපි දෙන්නම මහන්සි වෙලා වැඩ කරනවා. ඉතින් සල්ලි වියදම් කළාම මොකෝ? මමත් ඇඳුම් ගන්නේ?”

ඒ වදන් හමුවේ දරුවන් ඇය දෙස බලා සිටියේ ‘ඔයාට හොඳ නම් අපිට මොකෝ.’ කියන්නාක් මෙනි.

දැන් දරුවන් නොමැත. ඔවුන් එකිනෙකාගේ කැඳලිවලට වැදී, පවුල් සංස්ථා ගොඩනගා ගෙන, ඔවුනොවුන්ගේ ප්‍රශ්න නමැති සැඩ පහරේ ඉහළ පහළ යාම්වලට මුහුණ දෙමින් දිවි ගෙවති. පියාගේ පිටව යාම ගැන දරුවන්ට පවසන්නේ කුමක්ද, කෙසේද යන්න ගැන

සුමිත්‍රා මොහොතක් සිතුවාය. එහෙත් සිතුවිලි අතරේ රැඳෙන්නට සුදුසු මොහොත නොවේය එය. සැමියා තමා අසලට පැමිණ දණ නමාගන්නා අයුරු ඇස් කොනින් දකිද්දී ඔහුගේ සුවඳ ඇගේ නාස් පුඩු තුළට වැදී සිරුර පුරා දිව ගියේ අකුණක් පරිද්දෙනි.

“සුමිත්‍රා, ඔයාට ඇහුණද මම කියපු දේ?”

ඔවුන්ගේ දෙනෙත් හමු වුණු මොහොතේ ඇඟිලි තුඩින් ඔහුගේ කොපුල ස්පර්ශ කරන්නට ඇයට සිතුණි. වසර ගණනාවකින් එසේ කරන්නට අමතක වූවා නොවේද? ගැහැනුන්ගේ ඇඟිලි තුඩු අතරේ හුරතල් වන්නට පිරිමින් ආසා නම්, ඔහුගේ මේ පිටව යාමට තමාත් වගකිව යුතුව තිබේ.

“ඔයාට ඇහුණද මම කියපු දේ?”

“ඔව්... මට තේරුණා. ඔයා යනව කියලනෙ කිව්වෙ.”

“ඔව්, මම ආයෙ එන්නෙ නැහැ.”

“මම දන්නව වික්‍රම. ඒත් මං හිතුවෙ නැහැ ඔයා යයි කියල.”

“මම අවුරුදු ගාණක්...”

ඇය සැහැල්ලු ලෙස සුරත තරමක් ඔසවා සැමියාගේ කතාවට බාධා කළාය. තවත් කියන්නට දෙයක් ඉතිරිව නැත. නිදහසට කාරණා කියා කාලය කා දමන්නේ ඇයි?

“යන්න වික්‍රම. ඔයා අලුත් ජීවිතයක් තෝරගන්නා. මම විරුද්ධ වෙන්නෙ නැහැ. මට පුළුවන් විදිහට වැඩ කරගන්නම්.”

“සුමිත්‍රා...”

“අපි දෙන්නම කළේ රඟපෑමක්. අපි දෙන්නම දෙබිඩි ජීවිත ගත කෙරුවා වගේ. අඩුම තරමින් දෑන් ඒ දෙබිඩි ජීවිතේ ඉවරයිනෙ...”